

Arrest

nr. 36 554 van 23 december 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 juli 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juli 2009 wordt de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Artikel 42 septies: De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen hebben gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht.

De betrokkene en zijn Portugese echtgenote hebben op 27/01/2005 verblijfsrecht aangevraagd op basis van een Portugese huwelijksakte en een werkgeversattest tussen de BVBA Biz Wise en de Portugese echtgenote. Dit verblijfsrecht werd bekomen op 27/07/2005.

De rechtbank van eerste aanleg te leper veroordeelt de betrokkene op 19/03/2009 (vonnis 239) voor 3 maanden gevangenis met uitstel gedurende 3 jaar en een geldboete van 100 euro, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 550 euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand. De feiten van de veroordeling zijn tweërlei. Enerzijds is hij veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk, gebruik te hebben gemaakt van een valse buitenlandse huwelijksakte op een Belgische gemeentehuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Anderzijds' is hij veroordeeld voor het gebruik van een vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst op een Belgisch gemeentehuis of stadhuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Hij heeft namelijk zelf voorde organisatie van een arbeidsovereenkomst voor bedienden van de BVBA Biz Wise voor zijn vrouw gezorgd. De echtgenote heeft volgens de tenlastennemingen, die door het parket zijn aangehaald en door de rechtbank van recht bewezen, ook bekend dat ze enkel een arbeidscontract heeft ondertekend zonder dat daaraan prestaties zijn beantwoord.

De betrokkene heeft dus via een schijnhuwelijk verblijfsrecht bekomen en dus bewust de Belgische autoriteiten misleid ten einde een verblijfsvergunning te bekomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing artikel 57 van het Vreemdelingenbesluit schendt, dat stelt dat de beslissing in toepassing van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) door de minister of zijn gemachtigde moet genomen worden. Hij betwist dat de persoon die de bestreden beslissing heeft genomen en ondertekend, namelijk attaché V.D., bevoegd was om die beslissing te nemen. De verwerende partij heeft volgens verzoeker dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden door de bestreden beslissing door een onbevoegde te laten tekenen. In zijn repliekmemorandum herhaalt verzoeker zijn betoog.

2.1.2. Krachtens artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren een delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Bij haar nota met opmerkingen heeft de verwerende partij als bijlage een stuk bijgevoegd waaruit onbetwistbaar blijkt dat V.D. als attaché is tewerkgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de dienst Lang Verblijf. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de verwerende partij artikel 57 van het Vreemdelingenbesluit of het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte besluit dat hij via een schijnhuwelijk verblijfsrecht heeft verworven. Hij stelt dat zijn huwelijk immers nooit nietig verklaard werd zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat er hier sprake is van een schijnhuwelijk en dat de bestreden beslissing niet motiveert op basis waarvan zij dit stelt. Verzoeker stelt dat hij door de rechtbank van eerste aanleg te leper op geen enkele wijze veroordeeld wordt voor het aangaan van een schijnhuwelijk.

Hij stelt dat hierdoor de bestreden beslissing zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt. In zijn repliekmemoire herhaalt verzoeker zijn betoog.

2.2.2. De in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn verblijfsrecht heeft gekregen op basis van een Portugese huwelijksakte en een werkgeversattest tussen zijn Portugese echtgenote en BVBA Biz Wise.

In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar het vonnis van 19 maart 2009 van de rechtbank van eerste aanleg van Leper, en stelt dat hieruit blijkt dat verzoeker veroordeeld is enerzijds voor het aangaan van een schijnhuwelijk met een valse buitenlandse huwelijksakte en anderzijds voor het gebruik van een vals werkgeversattest of arbeidsovereenkomst tussen zijn echtgenote en de BVBA Biz Wise om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. De verwerende partij concludeert in de laatste overweging dat verzoeker via een schijnhuwelijk het verblijfsrecht heeft verkregen en dus bewust de Belgische autoriteiten misleid heeft om een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Uit het vonnis dat gezag van gewijsde heeft en zich tevens in het administratief dossier bevindt, blijkt duidelijk dat verzoeker voor de volgende tenlasteleggingen is veroordeeld:

- tenlastelegging I.1.b: *"(art. 66, 193, 197, 213 en 214 Sw.) ... door na het aangaan van een schijnhuwelijk gebruik te hebben gemaakt van een vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst op een Belgisch gemeentehuis/stadhuis teneinde op een bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen..."*
- tenlastelegging J.1.b: *"(art. 193, 197, 213 en 214 Sw.) ... door na het aangaan van een schijnhuwelijk gebruik te hebben gemaakt van een valse buitenlandse huwelijksakte op een Belgisch gemeentehuis teneinde op een bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen."*

Verzoeker kan derhalve niet stellen dat hij door de rechtbank van eerste aanleg te Leper op geen enkele wijze veroordeeld wordt voor het aangaan van een schijnhuwelijk. Verzoeker maakt bovendien niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de veroordelingen in het vonnis en wordt geconcludeerd dat verzoeker via een schijnhuwelijk verblijfsrecht verworven heeft en dus bewust de Belgische autoriteiten heeft misleid om een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de verwerende partij in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Gezien het voorgaande maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze in toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet verzoekers verblijfsrecht heeft beëindigd wegens het gebruik valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit verblijfsrecht. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en negen door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC